

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2024 r.

sprawy **K.O.**

skazanego za czyny z art. 207 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 245 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt IV Ka 108/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Słubicach

z dnia 17 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 686/23

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 17 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 686/23, uznano K.O. za winnego popełnienia czynów: z art. 207 § 1 k.k., za który skazano go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 245 k.k., za który orzeczono karę 3 miesięcy

pozbawienia wolności. Orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności objęto węzłem kary łącznej, wymierzając karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt IV Ka 108/24, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, na korzyść skazanego i zarzucając:

„I. Mającą wpływ na treść orzeczenia istotną i oczywistą obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 ppkt 1) k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., polegającą na: dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób całkowicie dowolny, poprzez:

- ustalenie stanu faktycznego w oderwaniu i wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, w postaci: zeznań świadków, dokumentów, w tym wydruków korespondencji prowadzonej przez pokrzywdzoną D.J. ze skazanym oraz jej znajomą, co doprowadziło do całkowicie bezpodstawnego przyjęcia, że skazany K.O. dopuścił się zarzucanych mu czynów: znęcania się, kierowania gróźb karalnych oraz wpływania na czynności pokrzywdzonej jako świadka,

- bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej D.J., które w swej treści obciążają skazanego w zakresie postawionych mu zarzutów, w sytuacji, gdy żaden z pozostałych przeprowadzonych dowodów, nie tylko nie potwierdził wersji pokrzywdzonej, ale częściowo przeczy tej wersji, co doprowadziło organ orzecznicy do ustalenia faktów nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym tj. że skazany, wobec jego formalnego przyznania się do winy, dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy rzetelna ocena tego materiału dowodowego powinna zakończyć się uniewinnieniem skazanego od wszystkich postawionych mu zarzutów,

- przydaniem prymatu, przy ocenie przedmiotowego materiału dowodowego, nie obowiązującej w polskim porządku prawnym zasady Confessio est regina probationum, co naruszyło zasady: swobodnej oceny dowodów, obiektywizmu oraz domniemania niewinności.

II. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na przytoczeniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ogólnikowej argumentacji

zawartej w uzasadnieniu Sądu Pierwszej Instancji oraz zaaprobowaniu tej argumentacji bez konkretnego odniesienia się do stawianych w apelacji zarzutów”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie skazanego od wszystkich zarzucanych mu czynów i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skazanego kosztów postępowania kasacyjnego, według norm przepisanych, a w razie nieuwzględnienia powyższego żądania – o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania albo uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Słubicach oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Słubicach wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania, ewentualnie o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Obrońca skazanego we wniesionej kasacji wad o takim charakterze nie wykazał.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, sformułowanego jako istotna i oczywista obraza przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 ppkt 1) k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., mająca polegać na dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób całkowicie dowolny, należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na jego niekasacyjny charakter. Sąd Okręgowy nie prowadził własnego postępowania dowodowego, a zatem nie mógł naruszyć wskazanych przepisów. W ten sposób autor kasacji w istocie podejmuje próbę zdublowania w przedmiotowej sprawie kontroli odwoławczej i wywołania postępowania trzecioinstancyjnego. Lektura

uzasadnienia prowadzi zaś do wniosku, że Sąd odwoławczy w sposób wystarczający i proporcjonalny do treści apelacji oraz uzasadnienia wyroku Sądu I instancji odniósł się do zarzutów ze sfery oceny dowodów. W niniejszej kasacji obrońca kwestionuje dokonaną ocenę dowodów i uznanie niektórych z nich za wiarygodne, przedstawiając jednocześnie własną ich analizę, co na tym etapie postępowania jawi się jako bezprzedmiotowe. Tytułem krótkiego komentarza wskazać jedynie należy, że Sądy obu instancji przekonująco wykazały, iż dowód z zeznań pokrzywdzonej winien zostać uznany za wartościowy i wiarygodny, potwierdzony zeznaniami szeregu świadków, zaś okoliczność, że nie byli oni bezpośrednimi obserwatorami sytuacji przemocowych między oskarżonym, a pokrzywdzoną jest typowe przy tego rodzaju przestępstwach i nie dyskredytuje ich depozycji, nawet jeśli większość z nich zeznawała bazując na informacjach od pokrzywdzonej. Nadto, część z osób składających zeznania była świadkami nachodzenia pokrzywdzonej w pracy i zwracania się do niej w wulgarny sposób, co niewątpliwie uwiarygadniało depozycje pokrzywdzonej o jej relacji z oskarżonym.

Drugi zarzut kasacji, w którym podniesiono obrazę art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na przytoczeniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ogólnikowej argumentacji, również należało uznać za oczywiście bezzasadny. Sąd Okręgowy dokonał wystarczającej na potrzeby przedmiotowej sprawy kontroli odwoławczej i rozpoznał apelację, w której zakwestionowano ocenę dowodów, ustalenia faktyczne i rażącą niewspółmierność kary. Część teoretyczna pisemnych motywów rozstrzygnięcia jest faktycznie dość rozległa, ale nie zabrakło odniesienia się do meritum i okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy. Sąd odwoławczy ustosunkował się tak do dowodów, jak i do wymiaru kary. Kasacja jest w istocie powtórzeniem apelacji, w której obrońca próbował przekonać, że oskarżony co najwyżej popełnił czyn znieważenia względem pokrzywdzonej. Postępowanie kasacyjne nie stanowi jednak, jak wskazano wyżej, trzeciego etapu kontroli instancyjnej, a po stronie Sądu odwoławczego nie wystąpiły rażące naruszenia prawa w toku dokonywania kontroli wyroku Sądu I instancji.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazę prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Skazanego, podobnie jak w postępowaniu rozpoznawczym w obu instancjach, zwolniono z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego z uwagi na jego sytuację materialną i rodzaj orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[ał]